

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO

SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA.

Letnik XI.

V Ljubljani, aprila 1905.

Št. 4.

Planinski Vestnik izhaja 25. dne vsakega meseca. Člani „Slov. plan. društva“ prejmejo list zastonj. Nečlane stane na leto 4 K, dijake 2 K 40 h. Posamezna številka 40 h.

Naročila in plačila za list in za inserate ter reklamacije je pošiljati „odboru Slov. plan. društva v Ljubljani“, članke, dopise, vesti in inserate pa „uredništvu Plan. Vestnika v Ljubljani“.

Reklamacije so poštnine proste, če imajo na naslovni strani pristavek „reklamacija“ in če so odprte.

Zaradi rednega pošiljanja „Plan. Vestnika“ je natanko naznaniti naslov in bivališče ter vselej vsako izpremembo bivališča.

Članarina „Slov. plan. društva“ in njegovih podružnic znaša na leto 6 K, poleg tega zneska plača nov član tudi 2 K vpisnine. Ustanovnik plača enkrat za vselej 60 K. Vseučiliščniki plačajo 3 K letnine in so prosti vpisnine.

Društvena znamenja dobivajo člani pri društvenem odboru v Ljubljani, pri podružniških odborih, pri gospodu Ivanu Sokliču, trgovcu Pod trančo, in pri gospodu J. Lozarju, trgovcu na Mestnem trgu v Ljubljani. Eno znamenje stane 2 K.

UREDNIK ANTON MIKUŠ.

IZDAJA IN ZALAGA „SLOV. PLAN. DRUŠTVO“. — TISK J. BLASNIKOV V LJUBLJANI.

ŠTIRI DNI V KRALJESTVU TRIGLAVA.

A. CILENŠEK.

»Na goro, na goro,
na strme vrhé,
tja kliče in miče
in vabi srcé!«

M. Vilhar.

Tako sem nekđaj navdušeno prepeval kot šolarček, ne da bi bil slutil, da bom kdaj uresničeval te Vilharjeve besede.

Kadar se hočem za nekaj časa otresti vsakdanjih skrbi in nadlog, primem za popotno palico in hajdi na »goro«, saj

»na svobodni gori
ni zemskih nadlog;
nad mano, pod mano,
krog mene je Bog!«

Ker se svetopisemske besede, da človeku ni dobro samemu biti, posebno prilegajo hribolazcu, iskal sem že celo leto tovariša za daljšo pot v Julijske planine. Imel sem srečo pri tem imenitnem poslu — ponudili so se mi kar trije dragi mi prijatelji, ki so že z velikim navdušenjem sanjali in govorili o prihodnjih zanimivih dogodkih. Žal, da je to navdušenje vedno bolj hiralo, čim bliže je prihajal določeni čas — in slednjič sem »kakor vrabec v puščavi« ostal sam s svojim krasnim popotnim načrtom. Hitro se potolažim, češ, saj najdem v gorah dovolj družbe, oblečem toplo obleko in podkovane črevlje, oprtam si nahrbtnik, napolnjen s perilom in jedilom, se oborožim s cepinom ter se odpeljem dne 12. julija m. l. z vlakom do Trbiža na Koroškem, da do pičice izvršim s toliko natančnostjo sestavljeni popotni načrt.

Ko izstopim v Trbižu iz vlaka, je solnce ravnokar zahajalo. Zunaj kolodvora postojim ter premišljujem, če bi ne kazalo prenočiti v prijaznem trgu. Toda spomin na moj načrt mi hitro prežene vse lahkožive izkušnjave — to noč sem moral prenočiti na Sv. Višarjih, torej le naprej, oj le naprej, dokler je še dneva kaj!

Ne meneč se za zijačaste radovedneže, ki so me ogledovali, kakor bi še ne bili nikoli videli hribolazca s podkovanimi črevlji, napetim nahrbtnikom in s krepkim cepinom, urno maham mimo Spodnjega Trbiža proti Žabnicam ter krenem pri znanem znamenju

— kamenitem stebru z angelom — na levo stran. Nasproti se mi približejo trije vinski bratci, ki me že od daleč nahrulijo ter kličejo na korajžo. Dobro, si mislim, ter grem mirno nasproti. Ko pa zagledajo krepki cepin, takoj obmolknejo, me pozdravijo ter gredo mirno mimo mene. To je pa še boljše, zamrmram, ter grem dalje. Pri prvih hišah — romarskih gostilnah, ki stoje ob znožju Višarskega hriba — me kar na potu silijo s pijačo; toda pogled na zanemarjena stanovanja mi vzame vso žejo; z izgovorom, da mi je vroče in da se mi že mudi, hitim dalje ter začnem počasi stopati šele potem, ko se jame pot strmeje dvigati. Kmalu me objame temna noč, da komaj razločujem stezo; ob desni skrivnostno šumi Višarski potok, ob levi se pa vzdiguje temen gozd. Misel, da zopet pridem na slavnoznano božjo pot, obenem pa tudi tista tesnosrčnost, ki se rada loti človeka, kadar v temni noči sam potuje po tujih krajih, mi polnita dušo s pobožnimi občutki. Pri hladnem studencu si nekoliko odpočijem ter se napijem izvrstne vode. Ob polenajstih dojdem na Višarsko planino, kjer si po dnevi v dobri Puherjevi gostilni radi odpočijejo trudni potniki. Izza Beraškega križa (1890 *m*) je pravkar prikukala bledosvetla luna ter z bajnim svitom razsvetlila zeleno planino. Ko grem mimo gostilne, se dvigneta pri njenih durih dve — kozi ter me pozdravita s polglasnim meketanjem. Pogladi ju, potem pa nadaljujem počasi svojo pot, ki postaja nekoliko strmejša. Krepki planinski zrak mi kar dviga prsi, da veselo zavriskam. Dospem na gladko stezo, od koder sem imel priliko občudovati gorske velikane v mesečnem svitu. Gospodar nad njimi je na italijanski meji dvigajoči se Montaggio (2752 *m*), ob katerega severovzhodnem znožju leži romantična Zajezerska dolina.

V kratkih minutah sem na Sv. Višarjih (1792 *m*) ter naravnost zavijem v še razsvetljeno gostilno. Brhka Lakotova Franica iz Žabnic me prijazno pozdravi. Prinese mi hitro toplega čaja in kupico dobrega vina. O polnoči grem v sobo Slov. plan. društva k sladkemu počitku. Ob polpetih zjutraj sem že bil vrhu Višarskega hriba, da se naužijem krepkega zraka ter zopet in zopet občudujem gorati svet. Ob polšestih vstopim v lepo romarsko cerkev, da spodobno pozdravim in počastim kraljico nebeško. Po opravljeni pobožnosti napišem v gostilni nekaj razglednic, potem pa jo mahnem v družbi že znanega mi ljubeznivega o. kapucina patra Mavra Rožmana na uro oddaljenega Lovca (2079 *m*).

V prijetnem razgovoru sva kmalu nad globokim Klobukom pri lestvi in nad njo, kjer postaja pot zelo strma. Še par sto korakov in na vrhu sva. Toplo že pripeka solnce. Spustiva se

na zeleno trato, preiščeva nekoliko skrivnosti nahrbtnikove ter občudujeva prekrasni razgled, ki se nama nudi posebno proti severu in severozapadu. Mogočno se dvigajo v daljavi tirolski in koroški velikani, pod nama pa leže ljubke Sv. Višarje, Malborjet, globoka Zajezera, Mrzle vode in dr. Proti jugovzhodu naju pa pozdravljajo raztrgani grebeni Julijskih planin. Ob desetih se ločiva nekoliko pod vrhom s prijaznim redovnikom, ki hiti nazaj na Sv. Višarje izpovedovat številne romarje, jaz jo pa udarim naravnost po strmi južni strani navzdol.

Do Knafeljčeve jame mi kažejo pot modrobarvne markacije Slov. plan. društva; toda naenkrat ni duha ne sluha več o kakih znamenjih. Nam Slovencem vsekdar tako naklonjena nemška gospoda ni marala teh znamenj ter jih je dala kratkomalo uničiti! Menda se je bala, da bi se divje kože preveč zagledale v ta znamenja ter jele roditi modre kozličke! No — na tem grešnem svetu pač niso samo štirinogati, ampak tudi dvonožni kozlički! Gledam in zrem na desno in levo, na levo in desno, toda zaman — še z Diogenovo leščerbo bi ne bil našel nobene markacije več.

O Herkul! Kam drži na desno cesta, kam drži na levo pot? Ko gledam na levo v dolino, se mi dozdeva, da bi bila ta pot najkrajša in najboljša; nekoliko me pa le straši misel, da bi mi slednjič strme stene zaprle pot v dolino. Zato se obrnem na desno po strmemrodu navkreber in imel sem več sreče nego ona turista, ki sta nekaj tednov pozneje mahnila na levo ter s smrtno nevarnostjo preplazila strme stene. Pridem do rdečih markacij Nemšk. plan. društva, ki divjim kozam najbrže niso tako škodljive kakor slovenske. Te me pripeljejo čez Brašnikovo planino k Mrzlim vodam (992 m). Ob hladnem potoku si oddahnem, se napijem mrzle vode, preskočim potok ter plezam na Rabeljsko škrbino (1325 m). Opoldansko solnce silno žge in ves utrujen pridem na vrh škrbine. Pod seboj zagledam proti vzhodu rudokopni kraj Rabelj (892 m), kamor dospem po sicer strmi, a senčnati poti tri četrti na dve. Pol ure poprej se je nebo začelo pokrivati s temnimi oblaki, in predno stopim v gostilno »Pri pošti«, se ulije huda ploha; pospešim korake in za vetrom sem. Utrujen in in izmučen sedem v prostorno verando na vrtu. Kmalu dobim naročeni krop, vino in sladkor, popijem par kupic te mešanice in v kratkem sem zopet zdrav in vesel. Ko še nekoliko pojužinam, se oblaki razkade in solnce vnovič pripeka.

Veselo zadenem zopet svoj nahrbtnik, primem cepin in se napotim ob štirih proti Predelu, trdno prepričan, da tudi danes izvršim svoj načrt ter srečno pridem v Mangartsko koč. Izberem

si gornjo ali letno cesto. Dojem postarnega gospoda, ki se mi po vljudnem pezdravu pridruži, češ, da je na potu v Log. Pove mi, da je v Krkonoših na Češkem doma ter biva začasno v Rablju, da si ozdravi obolele živce. V prijaznem razgovoru dojdeva na koroško-goriško mejo, kjer leži 1162 *m* visoko selo Predel. Ob desni sva pustila Rabeljsko jezero, ob katerega zahodnem bregu stoji močna trdnjava; istotako je tudi na ovinku, tam, kjer se zimska cesta strinja z letno cesto, trdnjava, ki se pa le malo pozna od zunaj. Table na kolih zabičujejo vsakemu z ostrimi kaznimi, ako bi se drznil te trdnjave risati ali fotografovati — pa ta prepoved menda velja samo za Nemce, ker so table samo nemške! Na Predelu je zopet močna trdnjava, pod katero je velik in lep kamenit spomenik z ranjenim levom, postavljen v časten spomin c. kr. ženijskemu stotniku Janezu Hermanu pl. Hermannsdorfu, ki je dne 18. maja 1809. l. z vsemi svojimi vojaki pri obrambi trdnjave storil tukaj junaško smrt.

Črez kakih 20 minut prideva do Mangartovega potoka, ki tvori pod zidanim mostom zanimiv slap. Po prisrčnem slovesu od začasnega potnega tovariša krenem ob Mangartovem potoku navzgor ter pridem po ozki soteski na planino 1271 *m* visoko. Na levo ugledam par pastirskih bajt, toda ne zmenim se kaj za nje, ampak hitim naprej. Nasproti mi pride velika čreda (175) ovac, ki so se pasle visoko pod Mangartovimi stenami. Postojim ter jim ponujam kruha. Kakor bi trenil, bil sem sredi med njimi. Tiščale so v me, da nisem bil kar nič vesel tolike prijaznosti, ter sem se komaj rešil iz njih sredine. Prišli so mi na pomoč trije možje, ki so nekoliko više korakali za ovcami. V duhu sem pozneje zahvaljeval te ovce, ki so me rešile mrzlega prenočišča pod milim nebom. Ko bi ne bilo preprijaznih teh živali, bi se z onimi možmi ne bil nikoli srečal. Dva sta bila pastirja, tretji pa je bil — varuh Mangartske planinske koč, Franc Troha. Nisem vedel, da se mora hribolazec zglasiti pri onih dveh bajtah, sicer se mu lahko zgodi, da ne najde nikogar v koči ter mora zunaj na mrzlem snegu prenočiti.

Možje me pozdravijo in eden — varuh koč — me takoj vpraša: »Gospod, al greste v hitno?« Ko mu pritrdim, sname takoj koš s praznimi steklenicami z ram, ga izroči pastirjema ter pravi: »Pray, prav, pa grem kar z vami nazaj.« Ko mu rečem, da mi zadostuje samo ključ, se dobre volje odreže: »Sem vesel, da morem zopet kramljati s kakim turistom; že štiri dni sem bil celo sam v koči; zdajšnji sneg zadržuje še vedno potovanje v hribe.« Moral sem mu izročiti nahrbtnik in drage volje sva korakala

navzgor. Prideva do novega, jako dobro izpeljanega Mangartovega pota, ki naju po serpentinah srečno privede ob polosmih zvečer do Mangartske kočice (2000 m).

Po potu mi je pripovedoval Troha o nekem Celovčanu, ki je pri toletnem otvorjenju kočice došel semkaj z derezami, s cepinom in vrvjo. Ta pa je gotovo pravi turist, si je mislil Troha; toda kmalu je postal drugega mnenja. Do kočice je še prikrevsal oni Celovčan — v gosti megli ni videl prepada, nad katerim je treba iti malo preje, ko se pride h kočici. Tudi do Malega Mangarta je še prisopihal, a potem ga ni bilo spraviti za nobeno ceno naprej. Rajši je v snegu čepel in čakal cele ure tovarišev, da so se vrnili z Velikega Mangarta. Ko so pa zapustili kočico ter prišli do omenjenega prepada, katerega ni več krila megla, ni vkljub nobeni nevarnosti hotel naprej. Vse prigovarjanje ni nič pomagalo; javkal in ternal je ter se zaklinjal, da ne pojde nikdar več v gore, ako še zdaj srečno pride domov. Slednjič se da pregovoriti, da mu zavežejo oči; dva moža primeta dolgo palico ob koncih in med to palico in navpično steno na desni srečno spravita tega imenitnega hribolazca čez usodno mesto. »Ta gotovo ne pride več semkaj!« je končal Troha zanimivi dogodek.

Mangartska kočica je deloma zidana, deloma lesena. V zidanem delu je prijazna, svetla soba z železnim ognjiščem; v lesenem koncu so spalnice, ki pa nimajo tako dobrih postelj, kakor n. pr. Triglavsko kočico. Pogled na sneg, ki je še deloma obdajal kočico, in precej mrzli veter od severa sem mi pokličeta v spomin one ovce, ki so me rešile strašne noči.

Vrli Troha hitro zakuri in v kratkem času sva se poživila z vinom, zmešanim s kropom in oslajenim s sladkorjem. S tako pijačo se hribolazec najpreje okreпча ter spravi v dobro voljo. Ko si sezujeva nekoliko mokre črevlje ter natakneva tople copate, se lotiva nahrbtnnikove vsebine. Rujna kapljica črnega tirolca in pristne mesene klobase nama preženejo pajčevino v želodcu; zažgeva si svoji pipici ter v prijetnem in veselem razgovoru sediva pri ognjišču. Vrli Troha ve mnogo zanimivega pripovedovati, pa tudi jaz sem zinil katero okroglo. Čas nama je tako prijetno tekkel, da se kar prestrašiva, ko udari stenska ura enajstkrat. Zdaj pa le urno v Morfejevo naročje, jutri bo treba zgodaj na noge! Spal sem dobro, toda ob treh sva bila že zopet iz postelje. Prvi pogled je veljal v meglo zakritega obzorja. Slutila sva, da ne bova imela lepega razgleda na Mangartu. Nekako počasi se oblačiva, pijeva ob štirih čaj ter kreneva na pot. S krepkimi koraki meriva sneg, ki prihaja čimdalje debelejši, dokler za nekaj časa

ne izgine blizu razpotja, ki vodi na Lansko škrbino. Gosta megla naju sili, da korakava bolj oprezno po zelenem, na severno stran v navpično globočino padajočem grebenu. Lesen križec oznanjuje potniku, da se je pred nekaj leti ponesrečil tukaj neki častnik, ki je v gosti megli treščil v prepad.

Ko prideva na mesto, kjer se izteka pot od Travnika (1909 *m*) sem v Mangartsko stezo, se megla za nekaj trenutkov razkadi in imela sva prekrasen pogled na ljubki Klanški jezeri. Spustiva se ob južno steno Malega Mangarta (2506 *m*), kjer je zopet obilo snega. Ker je trd, morava stopati oprezno, da ne zdrčiva v globočino. Črez pol ure sva na sedlu med Malim in Velikim Mangartom. Zdaj pa je treba plezati, vendar železni klini in vrv olajšujejo strmo pot; težave nama dela le sneg, ki je trd kakor led; tuintam je treba cepina. Na snežnem rebru pade Troha in iz žepa mu skoči kupica ter leti mimo mene v prepad. Že hočem skočiti za njo, pa še o pravem času pomislim, da bi mogel tudi jaz zleteti za njo. Torej srečno za vselej, bova že brez tebe pila rujno vince, ki si ga neseva s seboj! Velezanimiva je pot ob severni steni Mangartski, ki navpično pada nad 1000 *m* v globočino; samo nesrečni sneg nama dela mnogo truda in težave. Brez izvedenega vodnika bi ne bil nikdar zadel prave steze, temveč bi se bil morda celo ponesrečil.

Jako oprezno korakava črez žleb, ki se par metrov pod nama končuje z groznim prepadom. Pač sva si vsako stopinjo zasigurala v snegu, predno sva stopila naprej. Onkraj žleba, na vzhodni strani Mangartovi nama visok zamet zapre že itak strmo stezo. Troha se ozre na mene, češ, kaj naj storiva? Vrniti se tako blizu zaželjenega vrha? Dam mu svoj cepin, s katerim seka stopinje v zmrzli sneg; jaz pa se zavarujem z njegovo palico, da ne zdrčim navzdol. Megla je še vedno gosta in vodene kapljice padajo na naju. Vrh zameta se usede črn krokar, ki naju radovedno ogleduje. Z desnico se držim globoko v sneg zapičene palice, z levico pa se odkrijem črnemu radovednežu ter mu veselo zakličem: »Dobro jutro! Zastonj čakaš, da bi naju imel za zajutrek!« Kakor bi me razumel, se dvigne, zakroka ter izgine v megli. Kakih dvajset v sneg vsekanih stopnic naju v kratkih minutah privede na toliko zaželjeni vrh Velikega Mangarta (2678 *m*). Ker ni še nič razgleda, se usedeva na debelo kamenje, izvlečeva iz žepov — nahrbtnik sva namreč pustila na zelenem grebenu — klobaso, kruh in vino, da si zopet nekoliko bolj trdno priveževa duši. Iz planinske knjige, shranjene v leseni škatlici, pritrjeni na drog, sva se prepričala, da sva bila po letošnji otvoritvi

koče prva turista na Mangartu. Tudi se ovekovečiva v knjigi, ki bi lahko pripovedovala o marsikaterem turistu, čigar ime se sveti v njej, a ki ga vendarle nikoli ni videla vrhu Mangarta.

Celo uro sem pričakoval, da se vzdigne ta preklicana megla, toda

»zastonj sem upal in se bal,
slovo sem upu, sreči dal!«

»Le čakaj, pridem pa vdrugič!« To rekši, primem cepin ter obrnem hrbet impozantnemu vrhu. Urno stopava navzdol po prejšnjih stopinjah. Da naglica ni dobra, sem se prepričal v žlebu, kjer mi je izpodneslo; v trenutku se oprimem cepina tudi z desnico ter srečno obvisim samo par metrov nad groznim prepadom. Po bliskovo sem zopet na nogah ter nekoliko bolj oprezno nadaljujem pot. Pred menoj stopajoči Troha je komaj opazil ta dogodek, tako naglo se je izvršil. Ob desetih sva že na zelenem grebenu, kjer si optam za skalo shranjeni nahrbtnik. Pri razpotju na Lansko škrbino se poslovim od Franca Trohe, ki mi je v kratkih urah postal tako ljub in drag, da se ga z veseljem spominjam.

(Konec prihodnjič.)

~~~~~

ORJAŠKA SLIVARSKA JAMA „DIMNICE“.

Kaki dve uri hoda od postaje v Herneljah - Kozini na progi Trst - Sv. Andrej - Divača nas dovaja lepa cesta skozi prijazno vas Materijo do vasice Markovščine. Tu se odceplja od glavne ceste dobra občinska pot, ki vodi v severnovzhodni smeri proti divno ležeči vasici Slivjam. Ko si po tej poti dospel na kake tri minute oddaljeno najvišjo točko 588 m nad morjem in zreš tam proti vzhodu, se ti razprostira pred očmi skalnat greben, popoln Kras, slika uničene narave.

A kdo bi si mislil, da tu, pod to razdrapano odejo počiva v budnem spanju krasota vseh krasot, ki jih pokriva plast slovenske zemlje?! Dragocenih rud seve ne bomo iskali pod kraškimi razvalinami, ali tu se raztezajo prostori, ki jim gre po njih čarobnosti prvo mesto med vsemi prirodnimi čudesi. A dasi sta navpični luknji, ki vodita v te podzemeljske prostore, komaj za streljaj oddaljeni od poti, vendar sta bili dosedaj skoraj neznani. Nihče si ni upal v temno podzemlje. Prebivalci so ju opazovali le od zunaj, in ker se ob vremenskih izpremembah iz ene luknje kadi soparica, so ju imenovali »Dimnice«, in sicer Male in Velike Dimnice.

Pred kratkim časom pa se je posrečilo nekaterim preiskovalcem jam prodreti tudi v te votline in si ogledati še neznana veličastna čudesa. Med temi je bil tudi naš vrli rojak g. Egidij Čeh, učitelj-voditelj v Slivjah. Ker je videl, da gre tu za zelo zanimivo stvar, nam je takoj sporočil o tej jami in prosil, naj naše društvo prevzame v oskrbo ta krasni prirodni stvor. Sklenili smo takoj, da si ogledamo, kar nam je opisal gospod Čeh tako zanimivo.

Dne 28. januarja na večer smo se odpravili na pot trije odborniki: tajnik g. Miroslav Pretner, blagajničar g. inženir Ign. Šega in jaz. Pridružil se nam je v Hrpeljah g. prof. Ivan Macher, ki ga je bil na naše obvestilo poslal osrednji odbor Slov. plan. društva v Ljubljani, a v Slivjah smo še dobili našega znanega botanika in prijatelja narave, gosp. R. Justina, učitelja iz Vrem. Četudi se je bila na večer pri možatih Slivarjih razvila in nadaljevala pozno v noč zabava, kakršna je možna, ako so se sešli najboljši prijatelji, smo bili dne 29. v jutro na klic »v jamo!« vendar že vsi na svojem mestu.

Plezali smo drug za drugim po vrveni lestvi v 30 m globoke »Velike Dimnice«. Tu na tleh, kjer nas je že objemal podzemeljski mrak, smo si prižgali sveče in hajdi naprej! Že ob prvem koraku smo izprevideli, da se nahajamo v 40 m široki in zelo dolgi dvorani, ki ji podpira strop orjaški steber - kapnik. Po kakih 150 korakih v temni noči po tej prostorni dvorani je naenkrat zadonelo iz globočine šumenje vode. Preplazivši pečine, smo stali pri potoku, ki se zbira v podzemeljsko jezerce in se izliva v tolmunu — kje in kam —, to ni še znano. Strop jame, ki je na tem mestu nizek, je poln kapnikov, ki segajo skoro v vodo. Ko se nam je posrečilo priti ob vodi daleč proti tolmunu in se je vse razsvetlilo, smo gledali v čarobno krasoto. Toda nismo se smeli dolgo muditi tu. Plezali smo po strmem pečevju navzgor; med kapniki, ki se leskečejo kakor biseri, hodili smo kakor čez hribe in doline ter dospeli v velik prostor, ki je menda, kolikor se je pogodilo dosedaj, najlepši v »Dimnicah«. Ko smo korakali po tleh, posutih z biseri, so odsevali žarki naših sveč od stropa, sten in tal. Prozorni kapniki se prekrasno lesketajo in sploh napravljata jama nekak vzvišen vtisk na obiskovalca.

Prišle so nam na misel vse one pravljice o gradovih, ki jih je prokletstvo izpremenilo v prah in katerih prostore krijejo le razvaline, pod njimi pa spe zakleti grajščaki. In res, tu v ospredju v ravni vrsti, tu so vitezi okameneli — tam v ozadju, pri lesketajočem se slapu iz samih kapnikov, stoji na velikanski skali

nežna princesinja, ki jo je prokletstvo izpremenilo v ponosno, pravkar razcvelo kamenito rožico. Pride li vitez, ki jo vzbudi iz spanja in jo posadi zopet na prestol?

Ali prebudil nas je iz sanj opomin našega vrlega voditelja g. Čeha, češ, da moramo brzo naprej, ako hočemo priti še kdaj iz jame. Le v hitrici smo šli še do vodne jame, ki leži zelo globoko (premerjena ni) pod nami, a pregloko jezero je oviralo našo nadaljno hojo. Ogledali smo si še podzemeljski prehod od Velikih Dimnic do Malih. To vam je krasota, ko so vam kapniki beli, prozorni, kakor bi bili zrasli črez noč!

Toda pozno je bilo že. Trudni po šesturnem plezanju brez pravega počitka smo morali še plezati po vrveni lestvi 30 m visoko, predno smo zazrli zopet naše ljubo solnce.

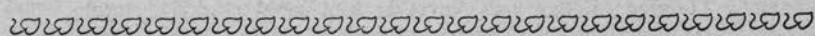
Pregledali smo si jamo v hitrici površno, ali bili smo vsi prepričani, da je to biser, ki je vreden prvega mesta med vsemi biseri, ki jih šteje v svojo last naša mila domovina. V svesti smo si bili takoj, da tega bisera slovenske zemlje ne smemo izgubiti. Zato smo sklenili s Slivarji, na katerih ozemlju leži vsa jama, pogodbo, po kateri je naše društvo vzelo jamo v svojo oskrbo in v izključni najem.

Ali kaj sedaj? Jama je velika, krasna, zanimiva radi mnogovrstnih kapnikov in vode, da, še celo v znanstvenem oziru, kajti našle so se le v podzemlju živeče živalce, nadalje tudi rogovi živali iz predpotopne dobe. Pustiti je torej ne smemo v temi kakor dosedaj; pokazati jo moramo vsakemu, ki se zanima za prirodu! Ali kako v jamo priti? Po lestvi plezati v tako globočino, je možno le najboljšim turistom. Napraviti bo torej treba primeren dohod. Podružnica je že poskrbela, da se v to svrhu sestavijo načrti, od katerih se izberejo seveda najprimernejši in najcenejši.

Za vse to pa treba denarja, mnogo denarja, a podružnica nima tega mamona, ki prebija tudi železna vrata. Sklenili smo torej založiti zaklad, iz katerega bi se plačevali stroški za jame sploh, in zato se obračamo s posebno prošnjo na drugi strani do vseh prijateljev prirode, da pripomorejo vsak po svoji moči z doneski za ta namen.

Ko bo dohod izgotovljen, skrbela bode podružnica, da se jama popolnoma preišče, da se napravi nje obris in popoln opis, ki bo v zadoščenje vsakemu, ki bo podpiral to naše podjetje.

Za Tržaško podružnico:
Josip Hočevar.

DRUŠTVENE VESTI.

Umrli je dne 4. aprila v Tolminu večletni načelnik Soške podružnice, g. Anton Devetak. Pokojnik je bil od prvih dob podružničnega obstanka malone edini, ki je prav pojmlil važnost Soške godružnice za njen okoliš. Žal, da mu je bolehnost branila delovati, kakor si je želel. Lahka mu zemlja! — Nenadoma je preminil dne 17. t. m. g. Franc Mikuš, c. kr. sodni svetnik v Škofji Loki, član Kranjske podružnice. Pokojnik ni bil baš veleturist, a rad je pohajal na nižje višine ter se z nenavadno navdušenostjo zanimal za lepoto v prirodi in umetnosti. Slovel je sosebno kot izredno dobrohoten in spravljiv sodnik. Prerano umrli, v vsakem oziru značajni mož ostane gotovo v trajnem blagem spominu vsem, ki so poznali njegovo dobro in odkrito srce. Sladko počivaj tam pod zelenim Ljubnikom!

Novi člani. Osrednjega društva: Roštan Ivan, c. kr. oficijal fin. ravn. v Ljubljani; Skulj Fr., učitelj v Ljubljani. — Cerkljanske podružnice: Vončina Alojzij, kovaški mojster v Cerknem. — Idrijske podružnice: Klofutar Alojzij, c. kr. davčni pristav v Idriji; Koler Rihard, c. kr. davčni praktikant v Idriji; Lapajne Ivan, trgovec v Idriji; Papež Emil dr., c. kr. rudniški zdravnik v Idriji. — Radovljiške podružnice: Ropret Anton na Bledu. — Soške podružnice: Andrijšek Fran, kurat v Logu; Batič Valentin, kaplan v Tolminu; Berbuč Ivan, dež. odbornik in prof. v Gorici; Berginc Andrej, c. kr. poštar v Kobaridu; Bilek Josip, nadinženir pri Sv. Luciji; Božič Božidar, pekovski mojster pri Sv. Luciji; Cazafura Krista, učiteljica v Sežani; Ciperle Josip, mešč. učitelj na Dunaju; Černuta Andrej, gostilničar v Spod. Logu; Črv Fran, vikar na Grahovem; Čuš Valentin, stavbni podjetnik v Sedlu; Fabjan Josip, župnik pri Sv. Luciji; Ferfolja Josip, vikar na Ponikvah; Finžger Fran, c. kr. šolski nadzornik v Gorici; Firm Štefan, učitelj na Kamnu pri Kobaridu; dr. Franek Fran, zdravnik v Kobaridu; Tratnik Ignacij, trgovec v Logu pri Sv. Luciji; Gabršček Ferdinand, učitelj v Kobaridu; Gerželj Ljudmila, učiteljica na Slapu; Golja Fran, posestnik na Grahovem; Grča Blazij, dež. poslanec v Šempasu; Gruntar Milan, učitelj na Vrsnem; Hohenbühel Karel baron, c. kr. namestn. koncipijent v Tolminu; Hrast Ivan, c. kr. poštar na Livku; Huber Domicijan, posestnik v Bolcu; Hvala Matija, trgovec na Slapu; Ipavic Anton, zasebnik v Tolminu; Ivančič Ivan, učitelj v Kredu; Jakl Andrej, tovarnar v Rupji; Jakli Eliza, učiteljica v Kobaridu; Jarec Ivan, kurat v Ročinju; Jekovec Avgust, c. kr. poštar na Srpenici; Jelinčič Ferdinand, nadučitelj v Podmelcu; Jerkič Anton, fotograf v Gorici; Jonko Leopold, veleposestnik in trgovec v Bolcu; Kalan Emil, učitelj v Idrijskem; Kalin Josip, kurat v Drežnici; Kašca Fran, učitelj na Grahovem; Klančič Anton, dež. poslanec v Podgori; Klanjšček Fran, kurat v Gor. Trebuši; Klemenčič Anton, gostilničar in posestnik v Dol. Trebuši; dr. Fran Knavs, kurat na Livku; Kocjančič Miklavž, župnik v Ročah; Kokošar Peter, c. kr. poštar in trgovec v Podmelcu; Konjedič Andrej, veleposestnik v Plavah; Kopač Jernej, svečar v Gorici; Koren Anton, steklar v Gorici; Košir Ivan, vikar v Oblokah; Kovačič Lucijan, c. kr. poštar pri Sv. Luciji; Kragelj Josip, častni kanonik-dekan v Tolminu; Kragelj Valentin, župnik v Podbrdu; Križnič Štefan, c. kr. ravnatelj ženskega učiteljišča v Gorici; Kroupa Miroslav, župnik v Lomu nad Kanalom; Leban Albert, kaplan v Tolminu; Leben Ivan, kurat na Libušnjah; Manzini Anton, beneficijant v Starem Selu; Matelič Alojz, župnik v Soči; Miklavič Fran, učitelj

na Livku; Mikuž Anton, gostilničar pri Sv. Luciji; Munih Josip, gostilničar in trgovec pri Sv. Luciji; Ostan Fran, gostilničar in trgovec v Bolcu; Pašma Fran, c. kr. inženir v Tolminu; Pavletič Leopold, c. kr. sod. pristav v Komnu; Pavliček Berta, učiteljica v Bolcu; Pavliček Julijan, pravnik v Tolminu; Pavsič Dragica, učiteljica v Podmelcu; Pečenko Fran, obč. tajnik v Bolcu; Perin Marija, učiteljica na Trnovem; Pojè Antonijelka, c. kr. pošt. upraviteljica v Volčah; Posojilnica in hranilnica v Bolcu; Posojilnica in hranilnica v Kobaridu; Premerstein Josip pl., trgovec v Tolminu; Premrou Miroslav, c. kr. notar v Kobaridu; Primožič Josip, župnik v Prvačini; Sedej Jan, vikar v Borjani; Selak Ivan, vikar v Stržišču; Stergar Fran, učitelj v Desklah; Stres Franciška, učiteljica v Breginju; Širca Gizela, učiteljica v Tolminu; Škert Josipina, učiteljica v Volčah; Štolfa Ivan, kaplan v Bolcu; Štrekelj Andrej, župni upravitelj v Podmelcu; Švara Fran, kaplan pri Sv. Luciji; dr. Terkuč Ferdinand, c. kr. notar v Kanalu; Trebše Andrej, nadučitelj na Srpenci; dr. Treo Dragotin, odvetnik v Gorici; Uršič Franc, nadučitelj na Žagi; Uršič Ignacij, c. kr. učitelj na Žagi; Valentinčič Ignac, župnik v Renčah; Vidmar Gabrijela, učiteljica na Žagi; Vuga Anton, gostilničar pri Sv. Luciji ob Soči; Vuga Viktor, učitelj na Idriji ob Bači; Žagar Alojzij, gostilničar na Žagi; Bogataj Fran, nadučitelj v Kobaridu; Leban Karolina, učiteljica v Kanalu; Devetak Terezina, zasebnica v Tolminu; Pallioka Ivana, zasebnica v Volčah; Hvala Karel, trgovec v Volčah; Stres Anton, učitelj v Breginju; Dietz Justus, c. kr. sodni pristav v Tolminu; Golja Aleksander, c. kr. davčni pristav v Tolminu; Martelanc Franc, c. kr. živinozdravnik v Tolminu; Benič Karel, pravnik v Tolminu; Perper Ivan, c. kr. višji davčni nadzornik v Tolminu; Bonač Ivan, c. kr. davč. praktikant v Tolminu; Komel Anton, c. kr. gozdar v Tolminu; Gatej Fran, urar v Tolminu; Ukovič Fran, c. kr. davč. kontrolor v Tolminu; dr. Gregorčič Anton vitez, drž. in dež. poslanec v Gorici; Zoff Domenik, tovarnar v Bači; Eržen Justina, učiteljica v Tolminu; Duša Valentin, stavbni podjetnik v Volčah; Koch Izidor, učitelj v Logeh; Brezavščekova Katika, učiteljica v Drežnici; Strukelj Mihael, vikar v Čezsoči; Prezelj Oskar, pravnik v Tolminu; Kuntihova Julija, učiteljica v Tolminu; Fonova Ivanka v Tolminu; Gabrščekova Julka v Tolminu; Sfiligojeva Tonči v Tolminu; Kopalova Mela, c. kr. poštna upravnica pri Sv. Luciji; Kovačičeva Alma, učiteljica pri Sv. Luciji; Luznik Ivan, posestnik in krčmar v Poljubinju; Gabršček Andrej, posestnik in tiskarnar v Gorici; Jeretič Anton, trgovec v Gorici; Vidic Fran, dekan v Kanalu; dr. Pavletič Fran, odvetnik v Gorici; Pečenko Filip, kavarnar v Gorici; Poveraj Martin, trgovec v Gorici; Plohl Fran, c. kr. profesor in šolski svetnik v Gorici; Šubic Albert, c. kr. profesor v Kopru; Pregelj Valentin, c. kr. profesor v p. pri Sv. Luciji; Mlekuš Henrik, trgovec v Kobaridu; Volarič Ferdo, trgovec v Kobaridu; Černigoj Jos., c. kr. gozdar v Bolcu; Kavs Ferdo, učitelj v Bolcu. — Tržaške podružnice: Sedeučič Ljudmila, učiteljica v Rojanu pri Trstu; Čok Anton, kapelan pri Sv. Ivanu pri Trstu; Rože Josip, mizarski mojster v Trstu; Rapotec Fran, c. kr. poštar v Kozini; Siškovič Štefan, nadučitelj v Herpeljah; Bekar Fran, deželni užitn. preglednik v Sežani; dr. Janežič Konrad, odvetnik v Voloski; Hiller Josip, veletržec v Trstu; Habat Josip, župnik v Podgorju; Magajna Viktor, posestnik v Divači; Ivančič Milan, veletržec v Trstu; Bandel Ivan, adjunkt drž. železnice v Rojanu; Cok Miček, akademik v Lonjerju; Fonda Ivan, učitelj v Trstu; Gregorec Janko, posojiln. uradnik v Buzetu;

Kersnik Milan, trgovec v Buzetu; Marčelja Anton, učitelj v Brezovici; Mašek Anton v Trstu; Požar Anton, učitelj pri Sv. Ivanu; Premrov Vladimir, uradnik juž. želez. v Divači; Rozman Franc, trg. zastopnik v Trstu; Šmuc Franc, poštni oficijal v Trstu; Žagar J., nadučitelj v Klancu.

Darila. Osrednjemu društvu: Notranjska posojilnica v Postojni 30 K. — Cerkljanski podružnici: Andrej Lasič, c. kr. okrajni šolski nadzornik v Tolminu, 10 K, namesto venca umrlemu gospodu Antonu Devetaku, c. kr. poštarju v Tolminu; srčkana gospica 3 K in „fest“ gospod 2 K. — Ziljski podružnici za planinski dom Krnico v Zajezeri: dr. Ed. Šlajmer v Ljubljani 20 K; dr. Schmidinger, c. kr. notar, Anton Dečman in Jenko Avgust v Ljubljani po 10 K; Viktor Rohrman, Ivana Mejač, Ivan Gričar ml., dr. E. Bretl, c. kr. notar Al. Hudovernik, v Ljubljani po 5 K; slovensko omizje v Beljaku 5 K; Franc Kalmus, A. Šarabon in Dragotin Butorac, c. kr. poštni višji oficijal, v Ljubljani po 2 K; F. Ks. Souvan v Ljubljani 1 K. — Tržaški podružnici za slivarsko jamo »Dimnice«: R. Abram, c. kr. avskultant, 5 K; V. Bežek, c. kr. ravnatelj, 2 K; A. Bogdanovič, veletržec, 10 K; dr. V. Gregorič, zdravnik, 20 K; J. Hočevar 20 K; prof. J. Jesenko, c. kr. šolski svetnik, 10 K; Fr. Matejčič, c. kr. deželni šolski nadzornik, 20 K; prof. dr. J. Merhar 5 K; Ernest Pegan, trgovec, 10 K; Fr. Počkaj, poštni uradnik, 10 K; dr. M. Pretner, odvetnik, 20 K; dr. O. Rybač, odvetnik, 20 K; inženjer J. Šega 30 K; Grac. Stepančič, veletržec, 25 K; neimenovanec z Gročane 10 K; na občnem zboru podružnice nabral g. dr. V. Gregorič 38 K.

Soške podružnice občni zbor se je vršil, kakor smo že omenili v zadnji številki, dne 5. marca t. l. v čitalnici v Tolminu ob izredno velikem številu članov. Bilo je videti vsem, da so prišli ugotavljat zahtevo, da se podružnična uprava temeljito preosnuje in podružnica oživi. Vsa debata se je vršila tudi v tem zmislu. Bilo je videti, da je mnogo članov, ki bi hoteli delati, in to je najvažnejši temelj podružnične bodočnosti. Število članov narašča izredno in tudi blagajnica obeta, da stopimo letos krepko naprej. Sprejeli so se razni predlogi glede uprave, odobrili so se računi ter volil nov odbor, ki je sedaj nastopni: načelnik: dr. Rudolf Gruntar, odvetnik v Tolminu; načelnikov namestnik: Matko Primožič, c. kr. sodni svetnik v Tolminu; tajnik: Julijan Pavliček, pravnik v Tolminu; blagajnik: Karel Benič, pravnik v Tolminu; odborniki pa so: za Tolminski okraj: Rudolf Fazan, c. kr. višji zemljemerec v Tolminu; za Bolški okraj: Josip Černigoj, c. kr. gozdar v Bolcu; za Kobariški okraj: Anton Stres, učitelj v Sedlu; za Kanalski okraj: Mihael Zega, posestnik v Kanalu; za Goriški okraj: dr. Henrik Tuma, odvetnik v Gorici. — Radi kasnega časa so se odkazali razni občnemu zboru predloženi predlogi novemu odboru v pretresanje in rešitev. Iz vsega smo videli, da nas čaka še veliko in težavnega dela, a uvideli smo pa tudi, da ne smemo odjenjati, ker branimo z delom čast naše lepe domovine. Na delo torej in ne nakladajmo si odgovornosti za zamudo!

T.

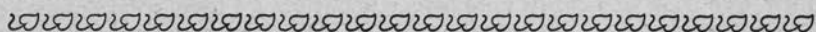
Radovljiške podružnice redni občni zbor za l. 1904. se je vršil v nedeljo, dne 16. aprila, v Petranovem hotelu na Bledu. Obiļa udeležba članov in gostov je pričala, da se je življenje v društvu zopet lepo oživilo. Ob štirih popoldne je načelnik podružnični, g. dr. Janko Vilfan, otvoril zborovanje in pozdravil zastopnika osrednjega odbora v Ljubljani, g. dr. Tomiňeka, in ž njim došle ljubljanske goste, predsednika Kranjske podružnice, g. Janka

Majdiča, in blejskega župana, g. Jakoba Peternela, omenil potem, da praznuje letos podružnica desetletnico svojega obstanka, in podal kratek pregled delovanja. Smrt je, žal, v tej dobi s kruto roko pobrala že tri ustanovnike: gg. Luko Kendo, Frančiška Muleja in Ignacija Rozmana, ter dva člana: gg. Luko Grilca in Jožefa Jalena. Poudarjaje njihove zasluge za podružnico, je pozval govornik zborovalce, naj v znak sočutja vstanejo s sedežev. Ta izjava sočutja se je zapisala v zapisnik občnega zbora. Nadalje se je načelnik spominjal posebne delavnosti in zaslug podružničnih članov v prvem desetletju, sosebno preč. g. župnika Ivana Pibra, g. mag. pharm. Hugona Robleka in pa g. Josipa Rauhekarja, ter jim izrekel toplo zahvalo za njih trud. Predsednik je nato omenil ustanovitve Kranjskogorske podružnice na Jesenicah in izrazil veselje, da se je na današnjem občnem zboru zbralo tako imenitno število planinskih prijateljev. — Potem je poročal blagajnik g. Fran Jaklič o denarnem prometu. Podružnica je imela v preteklem letu 535 K 50 h dohodkov in 383 K 87 h stroškov, preostanka torej 151 K 63 h, ki se je naložil v posojilnici v Radovljici. Po ustanovitvi Kranjskogorske podružnice je podružnica izgubila mnogo članov, zato je pozval blagajnik vse navzočne, naj pridno pridobivajo novih članov in ustanovnikov. — Nato je poročal sedanjí podružnični tajnik na kratko o plodovih desetletnega delovanja podružničnega, to so: Vodnikova koča na Velem polju, Tomčeva koča na Begunjščici, koča na Rodici, zavetišče v Planici in savski most med Radovljico in Kamno gorico, mnoge markacije potov, orijentacijske table (na Bledu po zaslugi g. Hugona Robleka). Čeprav podružnica nekaj časa iz raznih vzrokov ni napredovala, ojačila se je tem bolj lansko leto in letos; to priča tudi množiče se število udov, ki jih je sedaj nad 90. Odborovo delovanje v poslednjem letu je označeno s tem, da je izkušal urediti razmere in si ohraniti dosedanje posest. Izvršila se je v tem letu poprava Vodnikove koče na Velem polju (po zaslugi g. župnika Pibra), Tomčeve koče na Begunjščici in savskega mostu med Radovljico in Kamno gorico, naprava več novih markacij in poprava orijentacijskih tablic. — Pri dopolnilni volitvi so se izvolili v odbor: gg. Ivan Dernič, tesarski podjetnik, Alojzij Huth, c. kr. finančni koncipist, in Dragotin Pohlin, mestni tajnik, vsi trije v Radovljici. — Po dovršenem sporedu je izpregovoril g. dr. Tomišek. Pozval je podružnico, naj osredotoči svoje delovanje v Bohinju in stopi v dotiko z društvom za promet tujcev na Kranjskem, pohvalil je sklep podružnice, da ne dela ovir bratski podružnici v Kranju glede koče na Stolu, in končal z navdušujočimi besedami za delovanje v zmyslu slovenstva. G. nadučitelj Josip Korošec v Mošnjah je sprožil jako umestni predlog, naj se postavijo orijentacijske table na vseh postajah nove železnice, potem pa je preč. g. župnik Iv. Piber podrobno razpravljal glede odborovega delovanja v Bohinju in opozoril prijatelje planinstva na krasne slike g. inženirja Klodiča pl. Sabladolskega. Ko se je še sklenilo, zgraditi podrtó zavetišče v Planici sporazumno s Kranjskogorsko podružnico, prirejati po nasvetu g. učitelja Avgusta Jenska skupne izlete in stopiti tudi z društvom o prometu tujcev na Bledu v ožjo dotiko, je zaključil načelnik g. dr. Vilfan ta prelepo uspeli shod, katerega sadovi se bodo, kakor upamo, kmalu pokazali.

V Divaški vilenici je Tržaška podružnica dodelala tri nova pota, ki vodijo do najkrasnejših prizorov: pot v »zakladnico«, pot v »biserno vilenico« in pot v »nebesa«.

II. planinskega plesa računi so sedaj popolnoma sklenjeni. Dohodki so znašali 7462 K 57 h in stroški 5015 K 90 h, torej je donesel ples čistega dobička 2446 K 67 h. — Izdalo se je za vabila, tiskovine, naznanila 129·30 K, za poštnino in znamke 88 K, za dvorano 80 K, za dekoracijo 1314·90 K (aranžman 564·87 K, slikanje 250 K, smrečje 238·02 K, vezanje vencev 160·20 K, znaki 15 K, les 86·81 K), za snaženje in likanje dvorane 45 K, za stole 10 K, za kurjavo 58·42 K, za svečavo 326·94 K, za godbo 188 K, Blejskemu pevskemu društvu 30 K, za buffet 165·27 K, za vino 2173·70 K, za »Zlatoroga« in razglednice 85 K, za donašanje in postrežbo 248·27 K, za licenco in kolke 29·10 K, družbi sv. Cirila in Metoda za družbeni kolek 44 K.

Popravek pomot v spisu »Ljubevč pri Idriji« v prvi letošnji številki: Na strani 12., vrsta 14. odzgoraj: namesto 1819 mora stati 1836; na strani 14., vrsta 26.: namesto »orlova« mora stati »slonova«; na isti strani, vrsta 36.: namesto »lipo« mora stati »kostanjem«.

RAZNOTEROSTI.

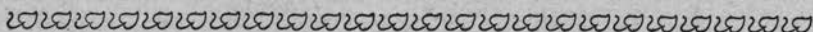
Nemškega turista glas o naših krajih. Neki Nemec, ki je obhodil že veliko sveta, je dejal lani v Planici pri Ratečah: »Nemci prihajajo samo do Klanških jezer, Planice pa ne poznajo. Pa Planica in posebno še Vrata so lepša nego tirolske doline, kamor sem prej hodil«.

Dobrovoljen Nemec je zapisal lani v spominsko knjigo pri Šmercu v Mojstrani te - le pesniške besede:

Der Triglav ist von oben sehr beschwerlich,
 Von unten ist er nicht gefährlich,
 Da bleib ich lieber im Tal
 Und gehe zum Peričnik - Fall!

Planinski vrtovi. Kakor omenja letopis društva za varstvo in gojenje planinskih rastlin v Bambergu, je sedaj v Evropi 29 planinskih vrtov, po 7 v Franciji, Italiji in Švici, 6 v Avstro-Ogrski, 2 pa na Bavarskem.

Zameten v planinski koči. Pretekli mesec sta napravila dva turista iz Kemptena na skijih izlet v Algajske planine na tirolski meji. Mudila sta se dalj časa v gorah in sta prenočila v koči na Nebelhornu (1929 m). Ko sta se drugo jutro napolila v dolino, sta zašla v strašen snežni metež in sta drug drugega zgrešila. Eden je prišel silno opešan končno v Hintersteinerthal, drugi pa je stal po daljšem tavanju zopet pred gori imenovano kočo. Na srečo je kočica telefonsko zvezana z Oberstdorfom in samotni turist tam gori lahko občuje z dolinci. V koči se vrnivši turist je tako kmalu zvedel, da je njegov tovariš srečno prišel v dolino. Ta je bil zanj v velikih skrbih in mu je takoj hotel poslati pomoč, toda vsled strašnih snežnih viharjev je mogoča oditi rešilna ekspedicija šele čez nekaj dni na vrh. V koči zameteni tovariš pa si je moral med tem preganjati dolgčas, kakor je vedel in znal, želodec pa tolažiti s konzervami.

Redni občni zbor osrednjega društva

se bo vršil

v soboto, dne 29. aprila t. l., ob osmih zvečer
v „Narodnem domu“ v Ljubljani.

SPORED:

Pozdrav načelnikov. — Poročilo tajnikovo. — Poročilo blagajnikovo. — Poročilo računskih preglednikov. — Volitev 9 odbornikov. — Volitev dveh namestnikov. — Volitev dveh rač. preglednikov. — Predlogi.

Obenem bo razstava slik društvenih amater-fotografov.

~~~~~

PROŠNJA.

Cenjene člane osrednjega društva in naših podružnic, ki ne mislijo več ostati društveni člani, pa so dobili prve letošnje številke »Planinskega Vestnika«, vljudno in nujno prosimo, da nam te številke, posebno prvo številko vrnejo, kajti oglasilo se je mnogo novih članov, katerim moramo poslati tudi prve številke lista, ki so nam že pošle. Dotičniki nam s tem store veliko uslugo.

~~~~~

POZIV.

Prekrasna, orjaška podzemeljska jama »Dimnice« v Slivjah je prišla pod okrilje Slovenskega planinskega društva, oziroma njegove Tržaške podružnice. To je biser, ki se ne da primerjati enakim, kajti v tej jami so združene vse divote, ki jih more obsegati sploh kaka podzemeljska jama.

In kako pokazati svetu ta bajni podzemeljski dom naše lepe domovine? Naravni navpični dohod, ki drži sedaj 42 m daleč v to globino, je primeren le predrznim plezalcem. Dolgo se je pretresavalo, kako napraviti jamo pristopno vsakomur. Sklenilo se je sedaj, napraviti najprvo pripraven, varen dohod in potem vso jamo s poti, mostovi itd. urediti tako, da bode mogoče slehernemu posetiti ta veličastni podzemeljski dom.

A naše moči so preskromne, da bi zmogli vse stroške za ta dela, ki bodo stala več tisoč kron. Radi tega je Tržaška podružnica Slovenskega planinskega društva sklenila na svojem

zadnjem občnem zboru, nabirati prispevke v pokritje stroškov za nameravane naprave, ki so nujno potrebne.

Izvršujoč ta sklep, nabira Tržaška podružnica Slovenskega planinskega društva darila, za kar se je začela subskripcija.

Darila z imenikom darovalcev je poslati podpisani Tržaški podružnici Slovenskega planinskega društva, ki objavi v Planinskem Vestniku in v drugih časopisih imena darovalcev.

Tržaška podružnica Slov. plan. društva.

V DIVAŠKO VILENICO!

Prekrasna »Divaška vilenica«, katere divota je še marsikomu neznana, je prišla v posest »Slovenskega planinskega društva«, oziroma njegove Tržaške podružnice. S tem je spravilo »Slovensko planinsko društvo« prvi podzemeljski dom v svoj delokrog, kar bode gotovo vzradostilo slehernega rodoljuba.

In kako proslaviti ta važni dogodek?

Tržaška podružnica je sklenila, prirediti v nedeljo, dne 14. maja t. l., velik slavnostni izlet v Divačo, združen s posetom jame in z veliko ljudsko veselico na planem, da proslavi tako na dostojen način ta pomembni dogodek.

Iz Trsta odide poseben vlak z znižano voznino ob osmih zjutraj. Povratek ob devetih zvečer.

Pri popoldanski veliki ljudski veselici, ki se bo vršila na planem, bodo sodelovala razna društva.

Na ta slavnostni izlet in obisk jame ter na veselico se usojamo najvljudneje vabiti cenjeno osrednje društvo in vse podružnice.

Priglasiti se je najkasneje do dne 1. maja t. l. na naslov: Tržaška podružnica Slovenskega planinskega društva, Trst, Via Chiozza 8.

Odbor Tržaške podružnice.

PRISTOJBINE V DIVAŠKI VILENICI.

Pristojbina za enega vodnika in razsvetljava znaša ne glede na število oseb 3 K. Vstopnine plača vsaka oseba 1 K. Clani »Slov. plan. društva« plačajo proti izkaznici polovico. Za večje družbe, društva, zavode, šole proti poprejšnji priglasitvi pri odboru Tržaške podružnice vstopnina po dogovoru.

Odbor Tržaške podružnice.